

Özörlölere müjdeler yok mu?

Şökran Metin: “İnanıyorum, dinimiz müjdeler dinidir. Özörlö çocuğu olan ailelerin içinde buldukları sıkıntılara karşı manevî huzuru bulabilecekleri müjdeler var mıdır?”

Özörlölere veya özörlöye şefkatle yardım eden yakınlarına, sabretmeleri ve Allah’a sitem etmemeleri şartıyla, büyük müjdeler vardır. Hastalıkların, doğuştan getirilen sakatlıkların, sonradan meydana gelen özörlölerin ve muhtelif yaratılış eksikliklerinin görünen acı ve ıztıraplı yüzüne bakıp hüzne kapılmamalı, kusurlu bir biçimde dünyaya geldiğine pişmanlık göstermemeli; perde arkasındaki büyük mükâfat cihetine, eşsiz güzelliğine ve Allah’ın rızasını kazanmaya elverişli yüzüne bakıp sabretmelidir.

Üstad Bediüzzaman Hazretlerine göre, musibet ve hastalıklarda, özörlö ve engel durumlarında insanın üç yönden şikâyete hakkı yoktur:

1- Cenâb-ı Hak insana giydirdiği vücut elbisesini san’atına mazhar ediyor. İnsanı bir model yapmış; o vücut elbisesini o model üstünde kesiyor, biçiyor, değiştiriyor, muhtelif isimlerinin cilvelerini gösteriyor. Şafi ismi hastalıkları istediği gibi, Rezzak ismi de açlığı ve susuzluğu gerektiriyor. Ve hakeza. Mülk sahibi Allah’tır. Mülkünde dilediği gibi tasarruf etmeye elbette hakkı vardır.

2- Hayat musibetlerle ve hastalıklarla arınır, olgunlaşır, kuvvet bulur, yükselir, netice verir, mükemmele ulaşır ve hayatî vazifesini yapar. İstirahat içinde monoton, tekdüze ve hastalıksız bir hayat, mutlak hayır olan vücuttan ziyade, mutlak şer olan yokluğa daha yakındır ve yokluğa bakar.

3- Bu dünya bir imtihan meydanı ve bir hizmet yurdudur. Lezzet, ücret ve mükâfat yeri değildir. Madem hizmet yurdudur ve ibadet mahallidir. Hastalıklar, sakatlıklar ve musibetler—dinî olmamak ve sabretmek şartıyla—o hizmete ve o ibadete çok uygun düşüyor ve kuvvet veriyor. Ve her bir saati, bir gün ibadet hükmüne getirdiğinden, şikâyet değil, şükretmek gerektir.

Saîd Nursî Hazretlerine göre ibadet iki kısımdır:

1- Müsbet ibadet. Bu kısım, bildiğimiz namaz, oruç, zekât ve hac gibi irademize bağlı olarak yaptığımız ve yapılması Cenâb-ı Hak tarafından emredilen ibadetlerdir.

2- Menfî ibadet. Bu kısım ibadet, hastalıklar, sakatlıklar, musibetler ve âfetler gibi insanın iradesi dışında gelip, insana Allah'ın aciz ve zayıf bir kulu olduğunu tam bildiren tecellîlerdir. Bu yol ile musibete uğrayan, sakat kalan, hasta olan ve sıkıntı çeken kul zayıf olduğunu, aciz olduğunu tam hisseder, Rabb-i Rahîm'ine tam yönelir, tam sığınır. Yalnız O'nu düşünür, yalnız O'na döner, yalnız O'ndan yardım ister, yalnız O'ndan medet bekler, yalnız O'na yalvarır. Böylece halisane ve masumane bir ibadet dairesi içine girer. Allah'ın kulu olduğunu, Allah'ın yardımını, merhameti ve inayeti olmasa bir hiç olduğunu tam hisseder. Bu tür ibadete riyâ girmesine imkân yoktur. Onun için halistir.

Musibete uğrayan, hasta olan, sakat doğan veya sakat kalan kişi eğer sabretse, musîbetin mükâfâtını düşünse, şükretse, o zaman her bir saati bir gün ibâdet hükmüne geçer. Kısacık ömrü uzun bir ömür olur. Hatta öyle hastalar, özürlüler, sakatlar ve musîbetzedeler var ki, bir dakikası bir gün ibadet hükmüne geçmektedir.

Üstad Bedüzzaman'a göre, Cenâb-ı Hak hadsiz kudretini ve sonsuz rahmetini göstermek için insanı hadsiz derece âciz ve sonsuz derece fakir yaratmıştır. Hem isimlerinin hadsiz nakışlarını göstermek için insanı hadsiz elemlere ve lezzetlere mazhar kılmıştır. Nitekim insanın mahiyetinde yüzlerce duygu ve lâtife vardır ki, her birisinin eleme ayrı, lezzeti ayrı, vazifesi ayrı, mükâfatı ayrıdır. Âdeta büyük insan olan kâinatta tecellî eden bütün isimlerin, küçük kâinat olan insanda da cilveleri vardır. Sıhhatte ve âfiyette olmak, lezzetleri hissetmek, güzel tatları tatmak ve mutlu olmak gibi nimetler nasıl şükür gerektirir ve şükür dedirtir, o vücut makinesini çok cihetlerle vazifesine sevk eder, insan da bir şükür fabrikası gibi olursa; musibetler, hastalıklar, özürler, sıkıntılar, dertler, elemler ve muhtelif arızalar da o vücut makinesinin diğer çarklarını harekete getirir, heyecan verir. İnsanın mahiyetine konulmuş olan acz, zaaf ve fakr madenini işlettirir. Böylece insan yalnız bir dil ile değil, her bir azanın dili ile Allah'a sığınır, duâ eder, Allah'tan ister ve Allah'a niyaz eder. Güya insan o arızalar dili ile ayrı ayrı binler kalem hükmünde hareketli bir kalem olur. Hayat sayfasında misal âlemine giden levhalarda hayatının şükürlerini, zikirlerini ve tesbihlerini durmadan yazar. Allah'ın isimlerini böylece ilân eder, Allah'ın isimlerinin manzum bir kasidesi hükmüne girer, fitrat ve yaratılış vazifesini tam yapar.1

Dipnotlar:

1- Lem'alar, s. 16-19